

Arrest

nr. 61 210 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2011 om 11uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V.NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I.FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2011 diende verzoekende partij een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 6 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd verzoekende partij op 29 april 2011 ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 april 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*), ter kennis gebracht op 2 mei 2011.

1.4. Op 2 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Op 6 mei 2011 dient verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in van de in punten 1.2. en 1.3 bedoelde beslissingen. Deze vordering wordt door de Raad verworpen bij arrestnr.61.022 van 6 mei 2011.

1.6. Nadat de in punt 1.2. bedoelde beslissing ingetrokken werd op 5 mei 2011, wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 5 mei 2011 een nieuwe beslissing getroffen waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

S., F.(...) (R.R.:(...))

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...) op (...)

Laatste adres: (...)

Momenteel verblijvende in het gestoten centrum te Merksplas

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn initiële aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 14.02.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 22.02.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 22.02.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt verzoekende partij aan de Raad de “*Staatsecretaris het bevel op te leggen om de twee bevelen om het grondgebied te verlaten 15.04.11 resp. 02.05.11 in te trekken, minstens hieraan geen gevolg te geven*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is in dit verband niet bevoegd bevelen te richten tot de administratie. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep het in punt 2.1. omschreven verzoek tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Over het schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 9 mei 2011 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door partijen.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Onder het kopje “3. MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL” van haar verzoekschrift voert verzoekende partij na haar betoog weergegeven onder punt 4.4.2.1. ondermeer het volgende aan: “*De niet- behandeling van de psychiatrische aandoening is m.a.w. strijdig met art. 3 EVRM aangezien de medische gevolgen hiervan een reëel gevaar vormen voor zijn fysieke integriteit, hetgeen nota bene werd geattesteerd door twee verschillende geneesheren*”. Te dezen dient de Raad op te merken dat de gebeurlijke terugkeer van verzoekende partij naar Kosovo en het gebeurlijke ontbreken van een adequate behandeling in Kosovo voor haar aandoening en daaruit voortvloeiend de gebeurlijke “*niet behandeling van de psychiatrische aandoening*” in Kosovo die zij strijdig acht met artikel 3 E.V.R.M., elementen zijn die voortvloeien uit de gebeurlijke tenuitvoerlegging van de in punt 1.4. bedoelde beslissing, die *in casu* echter niet bestreden wordt. De Raad merkt te dezen op dat verzoekende partij zelf stelt dat door de bestreden beslissing voor verzoekende partij “het bevel om het grondgebied te verlaten (herleeft) zodat hij verplicht is om naar Kosovo terug te keren”. Er kan geen ernstig middel ontleend worden aan een beslissing waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging niet gevorderd wordt. Een gebeurlijke schending van artikel 3 EVRM vloeit niet voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Deze beslissing bepaalt immers enkel dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoekende partij onontvankelijk is en stelt niet dat verzoekende partij naar Kosovo dient terug te keren.

Dat in geval van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die onontvankelijk verklaard wordt, een gebeurlijke schending van artikel 3 EVRM voortvloeit uit de verwijdering blijkt tevens uit de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet die het volgende bepaalden: “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9 *ter* om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)”.(Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Door de Raad van State werd hieromtrent dan ook gesteld: “(...) *il appartendrá à*

l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé". (CE, n° 208.586 du 29 octobre 2010).

Prima facie dient aangenomen te worden dat het voormelde ook van toepassing is op aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9 *ter* (nieuw) van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (B.S. 31 december 2010).

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt die zou voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die ertoe strekt de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM zou hebben vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

"1.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voor de hand liggend en blijkt afdoende uit de aanvraag 9ter, en de bijgevoegde stukken.

Door de aanvraag van verzoeker, op louter formele c.q. formalistische gronden af te wijzen, herleeft voor verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij verplicht is om naar Kosovo terug te keren.

In Kosovo is echter geen adequate behandeling mogelijk van de ernstige psychiatrische problematiek in hoofde van verzoeker.

Verzoeker kan in Kosovo niet de noodzakelijke medicamenteuze behandeling c.q. specialistische opvolging krijgen.

De kwaliteit van de medische dienstverlening biedt onvoldoende zekerheid op een adequate behandeling van de medische problemen van verzoekende partij (Country

Sheet KOSOVO 20W, http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/CS_KOSOVO_ENGLISH_VERSION_UPDATE_JANUARI_2010_01.pdf (stuk 4);

"However, Kosovo's health care sector continues to face numerous problems that are mainly related to the lack of appropriately trained health professionals, poor planning and ineffective management of health services, outdated equipment and insufficient supply of essential drugs. These shortfalls contribute negatively to the health condition of Kosovo's population in general. (...)

Nevertheless, Kosovo is considered to have the worst health situation in Southeast Europe. As already mentioned, valid data about the health status of the population are scarce; however available indicators suggest that the health status of the population is relatively poor, and further deteriorating

Eigen vertaling: "Desalniettemin blijft de Kosovaarse gezondheidszorg talrijke problemen ondervinden die voornamelijk te wijten zijn aan het gebrek aan voldoende gekwalificeerd personeel, gebrekkige planning, gebrekkig beheer van de gezondheidsdiensten, verouderd materiaal en onvoldoende toevoer van essentiële geneesmiddelen. (...)

Kosovo wordt geacht één van de slechtste gezondheidssituaties te hebben in het Zuid Oosten van Europa (...) De beschikbare parameters tonen aan dat de gezondheid van de bevolking relatief slecht is en ook verder afneemt."

Deze zwakke gezondheidszorg is vnl. te verklaren door de uiterst geringe overheidsfinanciering (Country Sheet KOSOVO 2010, http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/CS_KOSOVO_ENGLISH_VERSION_UPDATE_JANUARI_2010_01.pdf, p. 98)

"Despite receiving over 10% of the government's budget, public expenditure amounts only to 35 EUR per capita which is one of the lowest in Europe, and the health sector faces serious imbalances with regard to its fund allocation."

Eigen vertaling: (...) de overheidsuitgaven bedragen slechts 35 EUR per capita, bij de laagsten van Europa, zodat de gezondheidszorg ernstige problemen heeft m.b.t. de financiering."

De gebrekkige gezondheidszorg wordt treffend geïllustreerd door een zeer recent artikel dd. 7 april 2011 in SE-Times waarin de zwakke gezondheidszorg en het gebrek aan medicatie worden bevestigd (stuk 5):

- In dit artikel wordt o.a. geschetst hoe patiënten met een eenvoudige koorts en een gebroken arm behandeling worden geweigerd in de overheidsziekenhuizen, bij gebreke aan beschikbare middelen en uitrusting
- De voormalige ombudsman van Kosovo, dhr. H. J.(...), bevestigt de mensonwaardige behandeling in Kosovo

In de huidige staat van de gezondheidszorg is behandeling voor verzoeker m.a.w. volstrekt illusoir:

- er is geen of onvoldoende specialistische behandeling voor verzoeker;
- er is onvoldoende medicatie beschikbaar;
- de kosten verbonden aan de privé-klinieken zijn niet betaalbaar voor verzoeker;

Verzoeker heeft behandeling in Kosovo gezocht maar een adequate behandeling bleek niet mogelijk; dit wordt zelfs expliciet bevestigd door dr. N. D.(...) op 2 juli 2010 (stuk 6):

"De behandeling duurde tot op heden, maar de toestand vertoont geen noemenswaardige verandering, aangezien er geen adequate behandeling kan worden geboden."

2.

De gevolgen bij niet-behandeling zijn ernstig en worden eveneens toegelicht in de beide medische attesten van neuropsychiater G.(...) en dr. O.(...): er bestaat een reëel suïcidegevaar en een dreiging van evolutie naar een toestand van chronisch vermoeidheidssyndroom en vermindering van de natuurlijke immuniteit, (stukken 8 en 9)

De niet-behandeling van de psychiatische aandoening is m.a.w. strijdig met art. 3 EVRM aangezien de medische gevolgen hiervan een reëel gevaar vormen voor zijn fysieke integriteit, hetgeen nota bene werd geattesteerd door twee verschillende geneesheren."

4.4.2.2. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij in deze *prima facie* geen verdedigbare grief lijkt aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

4.4.2.3. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt dat zij haar elementen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbindt aan het “*bevel om het grondgebied te verlaten*” dat “*herleeft (...) zodat hij verplicht is om naar Kosovo terug te keren*”. Te dezen dient de Raad opnieuw op te merken dat de gebeurlijke terugkeer naar Kosovo en het gebeurlijke ontbreken van een adequate behandeling in Kosovo voor haar aandoening en daaruit voortvloeiend de gebeurlijke “*niet behandeling van de psychiatrische aandoening*” in Kosovo die verzoekende partij strijdig acht met artikel 3 E.V.R.M., elementen zijn die voortvloeien uit de gebeurlijke tenuitvoerlegging van de in punt 1.4. bedoelde beslissing, die *in casu* echter niet bestreden wordt. Er kan geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontleend worden aan een beslissing waarvan men de schorsing van de tenuitvoerlegging niet vordert. De nadelen die verzoekende partij opsomt vloeien niet voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Deze beslissing bepaalt immers enkel dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoekende partij onontvankelijk is en stelt niet dat verzoekende partij naar Kosovo dient terug te keren.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizendenelf door:

mevr. . EKKA

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA

